

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

บทสรุป

ประเทศไทยมิได้มีการตรากฎหมายจรรยาบรรณขึ้นใช้ตั้งแต่ปี พ.ศ.2477 คือ พระราชบัญญัติจรรยาบรรณ พ.ศ.2477 จนกระทั่งในปี พ.ศ.2522 รัฐบาลไทยได้ตรากฎหมายขึ้นพร้อมกัน 3 ฉบับ คือ พระราชบัญญัติจรรยาบรรณ พ.ศ.2522 พระราชบัญญัติรณยนต์ พ.ศ.2522 และพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ.2522 เนื่องจากในเวลานั้นมีปัญหาความไม่ไว้วางใจของผู้ใช้รถใช้ถนนจำนวนมาก จึงต้องมีกฎหมายออกมาควบคุม นับเป็นเวลากว่า 76 ปีแล้วที่ประเทศไทยมีกฎหมายจรรยาบรรณบังคับใช้ แต่ก็ยังคงมีปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายจรรยาบรรณให้มีประสิทธิภาพ อยู่ โดยเฉพาะในเรื่องใบอนุญาตขับขี่ ที่ยังขาดความชัดเจนในเรื่องอำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งแบ่งได้เป็น 4 กรณีคือ

1. ปัญหากรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ไม่มีอำนาจหยุดรถของผู้ขับขี่ที่ต้องสงสัยว่าขับรถโดยฝ่าฝืนบทบัญญัติเกี่ยวกับใบอนุญาตขับขี่ได้เพื่อตรวจสอบใบอนุญาตขับขี่
2. ปัญหาในกรณีที่ผู้ขับขี่ไม่แสดงใบอนุญาตขับขี่เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ขอตรวจ ซึ่งประกอบด้วยสามกรณีคือ ผู้ขับขี่ไม่แสดงใบอนุญาตขับขี่ เพราะไม่มีใบอนุญาตขับขี่ , ผู้ขับขี่ไม่แสดงใบอนุญาตขับขี่ เพราะมีใบอนุญาตขับขี่ แต่มิได้พกพามา, และผู้ขับขี่พกพาใบอนุญาตขับขี่มาแต่ไม่แสดงใบอนุญาตขับขี่
3. ปัญหาพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่อาจควบคุมตัวผู้ขับขี่ได้เนื่องจาก การไม่แสดงใบอนุญาตขับขี่เป็นเพียงฐานความผิดลหุโทษ ซึ่งประกอบไปด้วย 3 กรณีคือ กรณีความผิดตามพระราชบัญญัติรณยนต์ มาตรา 64, กรณีความผิดตามพระราชบัญญัติ รณยนต์ มาตรา 66, กรณีความผิดประมวลกฎหมายอาญามาตรา 368 และ
4. ปัญหากรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ถูกร้องเรียนฐานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 157

จากการศึกษาปัญหากฎหมายดังกล่าว พบว่าการกระทำความผิดกฎหมายเกี่ยวกับการจรรยาบรรณเป็นการกระทำผิดที่มีโทษทางอาญาประเภท Mala Prohibita ซึ่งหมายถึงการกระทำที่กฎหมายบัญญัติไว้ว่าเป็นความผิด มีลักษณะเป็นกฎระเบียบที่ต้องปฏิบัติตามกล่าวคือการกระทำ

นั้น ไม่ได้เป็นความผิดโดยตัวของมันเอง เพราะกฎหมายจราจรมิได้ตั้งอยู่บนพื้นฐานทางศีลธรรม ความรู้สึกของประชาชนไม่อาจเข้าถึงได้ว่ามันถูกหรือผิดตามหลักความยุติธรรมตามธรรมชาติ การกระทำตามผิดกฎหมายจราจรจึงเป็นการกระทำผิดที่กฎหมายบัญญัติและกำหนดโทษ

จากการที่ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาทั้งในส่วนของบทบัญญัติกฎหมายจราจร ทั้งในส่วนของพระราชบัญญัติจราจรทางบก และพระราชบัญญัติรถยนต์ และหลักกฎหมายจราจรของต่างประเทศ พบปัญหาในการนำกฎหมายจราจรมาบังคับใช้หลายประการดังนี้

พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 ไม่มีบทบัญญัติที่ส่งเสริมให้พนักงานเจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากในบทบัญญัติปัจจุบันนี้ อาจก่อให้เกิดปัญหากรณี ผู้ขับขี่ ขับขี่รถโดยไม่มีใบอนุญาต แต่เมื่อถูกเรียกตรวจสอบใบอนุญาตขับขี่โดยพนักงานเจ้าหน้าที่ กลับอ้างว่ามีใบอนุญาตขับขี่ แต่ไม่ได้พกพามา เช่นนี้ พนักงานเจ้าหน้าที่แม้จะสงสัยว่าผู้ขับขี่นั้นแท้จริงไม่ตรงกับความเป็นจริง แต่พนักงานเจ้าหน้าที่ ก็ไม่อาจกระทำกา รใดๆ ได้ เนื่องจากไม่มีกฎหมายบัญญัติว่า หากพนักงานเจ้าหน้าที่สงสัยว่าผู้ขับขี่ไม่มีใบอนุญาตขับขี่ พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจทำประการใดบ้าง เพื่อแสวงหาข้อเท็จจริงดังกล่าว เช่น บทสันนิษฐานว่า “หากผู้ขับขี่ไม่แสดงใบอนุญาตขับขี่ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ขับขี่ขับรถโดยไม่มีใบอนุญาต เว้นแต่จะพิสูจน์เป็นอย่างอื่น” ซึ่งจะช่วยให้พนักงานเจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ได้ง่ายยิ่งขึ้น

พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ.2522 ขาดบทบัญญัติที่ให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่ เช่นกรณีพนักงานเจ้าหน้าที่เ มื่ออาจเรียกให้ผู้ขับขี่หยุดรถได้ หากเพียงแต่สงสัยว่าผู้ขับขี่ขับขี่โดยฝ่าฝืนบทบัญญัติในเรื่องใบอนุญาตขับขี่ หรือ ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่พบการกระทำผิดกฎหมายจราจร และปรากฏว่าผู้กระทำผิดนั้นไม่มีใบอนุญาตขับขี่ เกิดปัญหากรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ไม่สามารถนำผู้กระทำความผิดมารับโทษได้ เว้นแต่ผู้กระทำความผิดยินยอมให้ควบคุมตัวไปสอบสวนที่โรงพัก เนื่องจากตามพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ.2522 ไม่ได้บัญญัติไว้ว่า ถ้าพบผู้กระทำความผิดและไม่มีใบอนุญาตขับขี่ ให้ใช้กำลังบังคับหรือใช้เครื่องพันธนาการนำตัวไปได้ซึ่งหากพนักงานเจ้า หน้าที่กระทำการเช่นนั้น จะถือว่าเป็นการกระทำการเกินกว่าเหตุอัน อาจจะทำให้พนักงานเจ้าหน้าที่ถูกร้องเรียนและฟ้องร้องในฐานความ เจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ตามมาตรา 157 ประมวลกฎหมายอาญาได้

โทษในการไม่แสดงใบอนุญาตขับขี่ หรือ ไม่ยอมปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ นั้นเป็นโทษที่เบาเกินไป ทั้งนี้จะเห็นได้ว่า อัตราโทษตามที่กำหนดในพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 ส่วนใหญ่จะเป็นโทษปรับที่กำหนดอัตราโทษขั้นสูงไว้โดยไม่มีอัตราโทษขั้นต่ำกำกับ ด้วย เช่นปรับไม่เกินสองร้อยบาท หรือปรับไม่เกินหนึ่ง งพันบาท โดยเฉพาะที่กฎหมายมีวัตถุประสงค์จะเปิดโอกาสให้เจ้าพนักงานตำรวจเป็นผู้ที่มีอำนาจใช้ดุลยพินิจในการเปรียบเทียบ

ปรับให้เหมาะสมกับความผิด แต่ในการบัญญัติกฎหมายในลักษณะนี้ อาจมีผลเสียหากเจ้าพนักงาน
 ดำรวจผู้มีหน้าที่เปรียบเทียบปรับนั้นไม่ยึดถือปฏิบัติหน้าที่ อย่างเคร่งครัดตรงไปตรงมา ย่อมอาจ
 ก่อให้เกิดความลำเอียง และการเลือกปฏิบัติหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมายได้ เช่น เจ้าพนักงาน
 ดำรวจอาจใช้ดุลยพินิจเปรียบเทียบปรับในอัตราที่ต่ำกว่าที่ผู้นั้นควรจะได้รับเพื่อเป็นการช่วยเหลือ
 สมัครพรรคพวก หรือคนรู้จักของตน ซึ่งการปฏิบัติดังกล่าวนี้จะส่งผลให้เกิดปัญหาการบังคับใช้
 กฎหมายจรรยาบรรณอย่างมีประสิทธิภาพได้ เพราะเมื่อผู้กระทำความผิดไม่ได้รับโทษที่เหมาะสมที่จะ
 เป็นการยับยั้ง ช่มชู้ไม่ได้กระทำความผิดแล้ว ผู้จับจำผู้นั้นย่อมไม่เกิดความเข็ดหลาบ และกระทำผิด
 ซ้ำอีก และกลายเป็นเคยชินไปในที่สุด

ข้อเสนอแนะ

ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายจรรยาบรรณให้มีประสิทธิภาพ ผู้ศึกษาเห็นว่าปัญหาคือ ความ
 ชัดเจนในอำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ และ โทษในการที่ผู้จับจำฝ่าฝืนกฎหมายจรรยาบรรณ จึงควรใช้มี
 การแก้ไขกฎหมายเพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยผู้ศึกษา มี
 ข้อเสนอแนะ จำแนกตามประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้น ดังต่อไปนี้

1. ปัญหากรณีพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่มีอำนาจหยุดรถของผู้จับจำที่ต้องสงสัยว่าจับรถ โดย
 ฝ่าฝืนบทบัญญัติเกี่ยวกับใบอนุญาตจับจำได้เพื่อตรวจสอบใบอนุญาตจับจำ

เพื่อเป็นการป้องกันปัญหาในการตีความถ้อยคำว่า “เห็นว่า” ในมาตรา 142 อนุมาตรา 2
 แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก ที่แตกต่างกัน ผู้ศึกษาเห็นว่า ควรมีการบัญญัติอำนาจในการหยุด
 รถไว้อย่างกว้างๆ อย่างกฎหมายจราจรของประเทศอังกฤษ โดยเปลี่ยนบทบัญญัติ “เห็นว่าผู้จับจำ
 หรือบุคคลใดในรถนั้นได้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัตินี้หรือกฎหมายอันเกี่ยวกับรถนั้น ”
 เป็น “มีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้จับจำหรือบุคคลใดในรถนั้น ได้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทแห่ง
 พระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอันเกี่ยวกับรถนั้นๆ ” หรืออาจจะบัญญัติเช่นเดียวกับกฎหมายจราจร
 ประเทศอังกฤษว่า “หากพนักงานเจ้าหน้าที่ในเครื่องแบบสั่งให้หยุดรถ ผู้จับจำจะต้องหยุดรถ
 มิฉะนั้นจะเป็นความผิด ” เช่นนี้ก็จะทำให้สามารถแก้ปัญหาคำอธิบายเรื่องอำนาจในการ
 หยุดรถของพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อขอตรวจใบอนุญาตจับจำไปได้

2. ปัญหากรณีผู้จับจำรถไม่แสดงใบอนุญาตจับจำ มีพนักงานเจ้าหน้าที่ขอตรวจผู้ศึกษา
 เห็นว่า ควรมีการปรับปรุงกฎหมายโดยเพิ่มบทบัญญัติให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ในการบังคับใช้
 กฎหมายจรรยาบรรณ เช่น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่สามารถเปรียบเทียบปรับได้ทันที โดยมีกฎหมายบัญญัติ
 ถึงกรณีที่เรียกตรวจใบอนุญาตจับจำแล้วไม่แสดง หรือส่งมอบให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ ให้พนักงาน
 เจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติหน้าที่ในขณะนั้นสามารถควบคุมตัวผู้กระทำความผิดที่ไม่แสดงหรือส่งมอบ

ใบอนุญาตขับขี่ส่งให้เจ้าพนักงานสอบสวน ได้ทันที โดยไม่จำเป็นต้องพิจารณาว่า ผู้กระทำความผิดนั้น ได้ต่อสู้ขัดขวางเจ้าพนักงานผู้กำลัง ปฏิบัติหน้าที่หรือไม่ ซึ่งจะทำให้แก้ปัญหาในเรื่องที่หากผู้กระทำความผิดหนึ่งเฉย พนักงานเจ้าหน้าที่จะไม่สามารถควบคุมตัวไปให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนได้ เนื่องจากเป็นความผิดลหุโทษ

ในประเด็นเรื่องผู้ขับขี่ไม่แสดงใบอนุญาตนั้นยังมีปัญหาในเรื่อง การแสวงหาข้อเท็จจริง ในกรณีที่ผู้ขับขี่ที่ขับรถโดยไม่ได้รับใบอนุญาต แต่อ้างว่ามีใบอนุญาตแต่ไม่พกพามานั้น ผู้ศึกษาเห็นว่าตามหลักการบังคับใช้กฎหมายที่ว่า การบังคับใช้กฎหมายต้องมีประสิทธิภาพ จากวัตถุประสงค์ของการมีใบขับขี่นั้น เพื่อป้องกันไม่ให้บุคคลที่ยังไม่มีความสามารถเพียงพอยานพาหนะ ไม่ให้ขับขี่รถบนท้องถนน เพราะอาจก่อให้เกิดอันตรายแก่บุคคลอื่นได้ หากจะบังคับให้เป็นไปตามเจตนารมณ์แห่งกฎหมายจราจร เกี่ยวกับใบอนุญาตขับขี่แล้วนั้น ผู้ศึกษาเห็นควรให้เพิ่มบทสันนิษฐานว่า “หากผู้ขับขี่ไม่แสดงใบอนุญาตขับขี่ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ขับขี่ขับรถโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เว้นแต่จะพิสูจน์เป็นอย่างอื่น ” อันจะเป็นการอำนวยความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่โดยหากผู้ใดไม่แสดงใบอนุญาตขับขี่เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ขอตรวจก็ให้ถือว่าไม่มีใบอนุญาตขับรถอันเป็นการผิด กภาระการพิสูจน์ให้แก่ผู้ขับขี่ว่าหากผู้ขับขี่อ้างว่า ตนมีใบอนุญาตขับขี่จริง แต่ไม่ได้พกพามา เช่นนี้ก็ต้องพิสูจน์ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เห็น มิฉะนั้น จะต้องถือว่าขับรถโดยไม่ได้รับใบอนุญาตขับขี่ ซึ่งโทษนั้นจะแตกต่างจากความผิดฐานขับรถโดยไม่แสดงใบอนุญาตขับขี่ คือ มีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน เพิ่มขึ้นมาด้วยนั่นเอง อันจะทำให้ผู้ขับขี่เกรงกลัวต่อกฎหมายจราจรมากขึ้น และเห็นความสำคัญของการพกพาใบอนุญาตขับขี่ไปพร้อมกัน

นอกจากนี้ผู้ศึกษายังมีความเห็นว่าการเพิ่มบทลงโทษให้มีความผิดสูงกว่าความผิดฐานลหุโทษที่เป็นอยู่ในปัจจุบันก็ เป็นแนวทางที่จะทำให้ผู้ขับขี่ให้ความสำคัญต่อการพกพาใบอนุญาตขับขี่ และแสดงใบอนุญาตขับขี่เมื่อถูกพนักงานเจ้าหน้าที่เรียกให้แสดง ดังเช่นในรัฐแคลิฟอร์เนียของประเทศสหรัฐอเมริกาคนที่ไม่มีแสดงใบอนุญาตขับขี่เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่เรียกให้แสดง อาจจะต้องจำคุกนานถึง 6 เดือน ปรับไม่เกิน 1,000 ดอลลาร์ (ความผิดฐาน Misdemeanor) ซึ่งเป็นโทษที่สูงกว่าความผิดฐานขัดคำสั่งเจ้าพนักงานในประเทศไทยอย่างมาก ซึ่งย่อมจะทำให้ประชาชนเกรงกลัวต่อกฎหมาย อันเป็นการข่มขู่ไม่ให้ประชาชนทำผิดกฎหมาย

3. ปัญหาพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่อาจควบคุมตัว ผู้ขับขี่ได้เนื่องจาก การไม่แสดงใบอนุญาตขับขี่เป็นเพียงฐานความผิดลหุโทษ

ผู้ศึกษาเห็นว่ากรณีที่กฎหมายกำหนดให้โทษของของการไม่แสดงใบอนุญาตขับขี่ หรือการขับขี่โดยไม่ได้รับใบอนุญาตนั้นมีโทษเพียงลหุโทษนั้น ยังเป็นโทษที่ยังไม่เหมาะสมกับสภาพ

ปัญหาการจรรยาในปัจจุบัน นี้ ึ่งจาก ผู้ขับขี่ไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายเพราะเห็นว่าเป็นโทษเพียงเล็กน้อย คือ โทษปรับก็สามารถเปรียบเทียบปรับได้จ่ายเงินเพียงไม่กี่ร้อยบาทผู้ขับขี่ก็พ้นจากการลงโทษของรัฐ ดังนี้ยอมทำให้ประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมายจรรยายอมไม่อาจเกิดขึ้นได้ และจากปัญหาที่พนักงาน เจ้าหน้าที่ไม่สามารถควบคุมตัวผู้ขับขี่ไปทำการสอบสวนได้ เพราะประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้บัญญัติห้ามไว้

ผู้ศึกษาเห็นว่าควรที่จะแก้ไขอัตราโทษของความผิดฐานขับรถโดยไม่มีใบอนุญาตขับขี่ และความผิดฐานขับรถโดยไม่แสดงใบอนุญาตขับขี่ให้สูงกว่าโทษ เพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่สามารถควบคุมตัวผู้ขับขี่ไปเพื่อดำเนินคดีต่อไปได้ โดยไม่ต้องพิจารณาว่าผู้ขับขี่ต่อสู้อัยการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่หรือไม่

นอกจากนี้ผู้ศึกษายังเห็นว่า หากไม่พิจารณาเปลี่ยนโทษให้สูงกว่าโทษก็ควรยกเลิกดุลยพินิจของพนักงานสอบสวน และผู้บังคับบัญชาทุกระดับชั้นในการใช้ดุลยพินิจเปรียบเทียบปรับในกรณีที่ผู้ขับขี่โดยไม่มีใบอนุญาต หรือ ไม่แสดงใบอนุญาต หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ขอให้แสดงใบอนุญาต เนื่องจากเป็นที่ทราบกันดีแล้วว่าผู้ทำผิด กฎจราจรส่วนใหญ่เมื่อถูกจับกุมและได้รับใบสั่ง ถ้ามีความสนิทสนมคุ้นเคยกับตำรวจหรือกับผู้บังคับบัญชาสามารถขอร้องให้ตำรวจหรือผู้บังคับบัญชาให้ความช่วยเหลือ โดยให้พนักงานสอบสวนใช้ดุลยพินิจเปรียบเทียบปรับในอัตราที่ต่ำกว่ากฎหมายกำหนด ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้การบังคับใช้กฎหมายจรรยาไม่มีประสิทธิภาพ เพราะ เมื่อเปรียบเทียบปรับแล้วคดีก็จะสิ้นสุดไป เป็นหนทางหนึ่งที่ทำให้พนักงานสอบสวนเห็นว่าไม่จำเป็นต้องทำสำนวนส่งฟ้องต่อศาล เพียงแต่เปรียบเทียบปรับเท่านั้นก็หมดหน้าที่ในคดีนี้ของตนแล้ว ประชาชนจึงไม่เกิดความเกรงกลัวต่อการทำผิดกฎหมายจรรยา ดังนั้นกรมตำรวจ และกองบัญชาการตำรวจนครบาล ควรยกเลิกดุลยพินิจของพนักงานสอบสวน และต้องมีการปรับปรุงอัตราค่าปรับให้เหมาะสม โดยอัตราค่าปรับไม่จำเป็นต้องมีอัตราที่สูงเกินไป เพียงแต่ให้มีการปฏิบัติให้เหมือนกันและมีความเหมาะสม ทั้งนี้เพื่อเป็นเครื่องจูงใจให้ประชาชนที่ทำผิดกฎจราจรและถูกจับกุม ต้องมาเสียค่าปรับตามที่กฎหมายกำหนด โดยผู้ทำผิดกฎจราจรและถูกจับกุมในข้อหาเดียวกันต้องเสียค่าปรับเท่ากันทุกราย ไม่ว่าผู้ถูกจับเหล่านั้นจะมีความสนิทสนมคุ้นเคยกับตำรวจระดับใดหรือไม่ก็ตาม

4. ข้อเสนอแนะกรณีปัญหาการที่ พนักงานเจ้าหน้าที่ถูกร้องเรียนฐานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 157

ผู้ศึกษาเห็นว่าควรเพิ่มโทษความผิดฐาน ขับรถโดยไม่มีใบอนุญาตขับขี่ ขับรถโดยไม่แสดงใบอนุญาตขับขี่ ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่กรณีขอให้แสดงใบอนุญาตขับขี่ให้สูงกว่าความผิดลหุโทษ จะทำให้พนักงานเจ้าหน้าที่สามารถควบคุมตัวผู้ขับขี่ได้ เพราะไม่

ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 87 วรรคสอง เมื่อมีอำนาจควบคุมตัวผู้กระทำความผิดได้โดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว พนักงานเจ้าหน้าที่ก็จะไม่มีปัญหากรณีถูกร้องเรียนหรือฟ้องร้องในความผิดฐานเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบอีกต่อไป

SPU CHONBURI